

VARHOLMSVISAN 1937.

I Varholmens dalar och hålor och berg
där finns kanhända gubbar med både ben och märg.
De gör varandra tjänster
till höger och till vänster.
Från bittida och till sent de ingen vila unnar sej.

Där är Johnsson och Ekberg ock Karlsson och Lind
och Aronsson som bostad har i källare och vind.
Så holmkvist med sin fruga,
som utanför sin stuga
har Hallbergs botaniska trädgård utan grind.

Så ha vi "Brålanda" vår motorbåtskapten.
Och Larsson som bär säckar med båd' sand och jord och sten.
Han har arbetslust som ingen
men är inte nöjd med tingen
trots en brunn och ett dike som murat av sten.

Där är "Krullen" med tomt och stuga mitt i en morän.
Och ovanför en del som vi ej känner riktigt än.
men nästa gång de komma
både korta, tjocka, långa
med spade, spett och yxa, såg och spik och hammaren.

Sven Jansson på toppen med båt och fiskedon
gör lovar utåt Grötö, där hålls visst fiskauktion.
När dagen gått till ända
Han synes hemåt vända
med makrill, torsk och vittling – och penningpungen tom.

Och blomsterkungen "Valle" med utombordsmotor
syns kånka kring vår holme och "jisses" va han ror.
Han skänkt oss många "blommer",
ni honom ihågkommer
när han på Hjuvikssidan, på sin stuga står och glör.

På tomten Linus tittar och undrar hela dan.
"Jag hinner ej, de kvittar, jag gör en femårsplan.
Om tiden inte räcker
jag tror jag den utsträcker
till tio, femton, tjugu år – sen flyttar jag till stan."

Och Gustav Kjellgren krafter har, han tävla kan med björn.
Han flyttar stora stenar, jag tror kring halva ön.
Han håller med oss vatten
om dagen som om natten,
och hör han någon hjälp vill ha, han går om så i sjön.

Och Hagars tomt var full utav både berg och sten.
Han talade med Kjellgren, som vanligt en var sen,
att med stubintråd komma
och Linus kan ej bomma.
Han sprängde bort för mycket – nu letar Hagar sten.

Och Magnusson med utsikt utöver land och fjord.
Han arbetsam har blivit och flyttar sten och jord.
Med frun hans syns dryfta
till vilken annan klyfta
förflyttas skall det land, som låg på annan plats i fjol.

Dahlgren och Nicklas samt grannar Andersson,
med spade spett och fruar blir dagen inte lång.
Bland jord och tång och stenar,
med krafter som förenar,
De ändrat om naturen uti sin ”dalegång.”

En vattenfäst vi hade för liten som för stor.
Som arrangörer; Lundberg, Sven och Johnsson junior.
Vi hade Kal å Ada,
de fiska å de bada.
För övrigt folk som räknas kan i hundratal, jag tror.

I längdsim bröder Dahlgren och Särnholm som var kvick,
i ekrodd främst Bobäck. Pokalen Lennart fick.
Bland damerna fru Ester
med Ekbergs fru strax efter,
i Svighopp Margot, Gunvor samt Annie och Britt.

Vår Herre har lagt bergen så Olssons hus kom snett.
Fast Ljungkvist gick och mätte, så var det lite lett
att huset ej fick flyttas
den frågan hade dryftats,
av Hallberg, Olsson, Dahlberg, som drätselkammarn bett.

En ledning för vatten det lades från ett tjärn.
men när det kom till kritan så var det bara fem,
som vatten skulle tappa,
Gudvet vem som var pappa
till detta mästerverk, som bara räcker till för dem.

Här vägar byggts av A.K. i både öst och väst,
som det går an att gå på, i stora dalen bäst.
Vi jorden ville bärga
när A.K. börja skärva.
Origo det oss neka – då var det inte värt.

Ni noga böra följa båd` skiss och byggnadssätt
Ty gränser och bestämmelser de ändras titt och tätt.
Ni får ett ultimatum
där det bestämts ett datum
då färg och klädsel ändras skall, altaner läggas rätt.

Det skulle vara flera att nämnas i vår sång
och mycket mycket mera det kommer nästa gång.
Det är ju i mitt tycke ett uselt skaldestycke.
Det saknas ju ett innehåll, men ändå gräsligt långt.

Nu dagen börjar längas och kvällen den blir ljus.
Jag tror ni redan längtar dit till tomt och sjö och hus.
Att börja så att gräva,
med stora stenar sträva,
för att vid mörkrets inbrott somna in vid havets brus.